

GABO
SFF

DARYL GREGORY
afterparty

Ha egy felsőbb hatalom lehetővé tenné számomra, hogy mindig azt gondoljam, ami igaz és helyes, de azzal a feltétellel, hogy egyfajta óraserkezetté változtat, és reggelente, felkelés előtt fel kellene húzni, rögvést beleegyeznék.

T. H. HUXLEY

Ezt felelte nekik: „Megkaptátok az Isten országa titkát, a kívülállók azonban mindent példabeszédben kapnak...”

MÁRK 4.11

PÉLDABESZÉD

*a lányról, aki meghalt és a pokolra került,
nem feltétlenül ebben a sorrendben*

Volt egyszer egy lány, aki az egyik északi város utcáin élt. Tizenhat éves korában rátalált Istenre, és éppen betöltötte a tizenhetet, amikor az Úr magára hagyta.

Nem értette, miért fordít hátat neki, pont most, miután megmentette. Két éven át meglehetősen kemény életet élt. Éjszakánként ágykereső alkalmazásokra bízta magát, a szállásokon a városban kóborló több ezer másik tinédzserrel versengett a helyért. Rossz dolgokat tett a boldogulása érdekében. Dolgozott zsúfolt járdaszegélyeken, fellötte a profilképét az elhaladó autók műszerfalára, első ülésekre mászott be, majd tizenöt perc múlva újra ki. Lopott, és más fiatalokat vert meg, akik tőle próbáltak lopni, és egyszer valami retteneteset, valami megbocsáthatatlant is elkövetett.

Amikor eszébe jutott, mit tett, ha csak egy villanásnyi időre is, mintha fekete alagút nyílt volna meg a szemhéja mögött. Bármi kiválthatta az emléket: egy szó, egy öregasszony látványa, a tűzhelyen melegedő leves illata. Abban az időszakban azt hitte, a feketeség végül el fogja nyelni.

Aztán egy éjszaka, egy fekete napokkal teli hét végén ott találta magát a Spadina állomáson, a peron szélén, amint a rövid távolságot méregeti a sínekig. Érezte a szerelvény közeledtét, ahogy morgott rá, maga előtt tolva forró leheletét a vágányon. A beton

bátorító vibrálást küldött a lábába. Odahúzódott a sárga vonalhoz, tornacipője orra a levegőt érintette. Rájött, csak úgy juthat ki a fekete alagútból, ha átmege rajta.

Érintést érzett a karján.

– Helló! – Az egyik barátja volt, az egyik legelső az utcáról, egy magas, fekete fiú örült kinézetű, négyszögletesre vágott szakállal. Néhány évvel lehetett idősebb nála. – Van valami dolgod?

Nem tudta, mit válaszoljon.

Követte a fiút ki az állomásról. Nem sokkal később egy igazi börtöntetkókat viselő, idősebb férfi felvette őket rozsdátté városi terepjárójába, és elhajtott velük egy néhány kilométerre lévő nyitott bevásárlóközpontig. A legtöbb bolt üres volt. A férfi, aki lelkésznek mondta magát, kinyitotta az egyik ajtót.

– Isten hozott a mi kis templomunkban.

Elkezdtek szivárogni az emberek, letelepedtek a körbe rakott összecukható székekre. Az istentisztelet énekléssel kezdődött, a szöveget nem ismerte, de a dalok ismerősnek tűntek. Aztán a tiszteletes kiállt a kör közepére, elmondani a prédikációját. Beszéd közben körbefordult, szemkontaktust létesített mindenkivel, *vele is*, ami kényelmetlen érzéssel töltötte el. Később nem is emlékezett, mit mondott a férfi.

A szertartás végén mindenki felállt, felsorakoztak a tiszteletes előtt, kezüket előrenyújtották, szájukat kitátották, akár a madarak. Barátja kérdően nézett rá; rábízta a döntést. Ő is felállt a többiekkel együtt, és amikor sorra került, a tiszteletes feltartott egy kis papírdarabot, amelyen egyetlen szó állt: *Logosz*.

– Ez a testet öltött ige – mondta a férfi.

A lány nem volt ostoba. Evett már papírt korábban, és tudta, hogy a tinta szinte bármit tartalmazhat. Kinyitotta a száját,

a lelkész rátette a nyelvére a papírt, amely rögtön elolvadt, akár a selyemcukor.

Nem érzett semmit. Ha bele is kevertek valamit a tintába, az túl enyhe volt, nem hatott rá.

Aznap éjjel, amikor az ágyon feküdt a menedékben, amit a tiszteletes szerzett neki, a fekete alagút még mindig ott volt. De mellette valami más is: egy érzés, mintha figyelnék.

Nem: inkább vigyáztak rá.

Másnap visszament a templomba, majd a következőn is. A láthatatlan gondoskodás érzése egyre erősebbé vált, mintha a nap kelt volna fel a háta mögött. A lelkész ezt Jelenlétnek nevezte.

– A tudás maga – mondta. A bizonyíték, hogy mindannyian kapcsolatban állunk vele, hogy mindenkit szeret.

Ez még nem oldotta meg a problémáit. Továbbra is éttermek mosdójában aludt, a benzinkutakon lopott magának ennivalót, és férfiakat szoptott le az autókban. Továbbra is küzdött a fekete alagúttal. Viszont nem tudta lerázni magáról a titkos bizonyosságot, hogy szeretik. Ő nem tudott magának megbocsátani, de kezdte elhinni, hogy valaki más igen.

Egy éjjel, egy hónappal az első istentisztelet után, és alig néhány nappal a születésnapja előtt a zsaruk átfésülték a parkot, és bevitték koldulás miatt. Mivel fiatalos volt, nem engedték el, amíg meg nem találják a szüleit. Nem segített a rendőröknek, mert azt akarta a legkevésbé, hogy a szülei megtudják, hol van. Isten majd kiutat kínál neki, gondolta.

Ám ahogy teltek a napok a javítóintézetben, valami megváltozott. Isten jelenléte elhalványult, mintha eltávolodott volna tőle, hátat fordított volna neki. Kezdett pánikba esni. Imádkozott és sírt, és még többet imádkozott. Aztán egy női őr rajtakapta, ami-

kor egyfajta saját szentségként vécépapírdarabokat evett, és azt hitte, okosdrogot csempészett be. Vért, vizeletet és köpetmintát vettek tőle. Két nappal később átszállították egy kórházba a várostól nyugatra, és örültek közé zárták.

A kórházban töltött második éjszakáján egy vörös hajú nő jelent meg a szobájában. Ismerősnek tűnt, aztán a lány hirtelen rájött, ki az.

– Egyszer hagytad, hogy a kanapédon aludjak!

A nő beljebb lépett. Vörös hajába ezüstös sávok vegyültek.

– Nem az én ötletem volt – felelte –, de így van.

A hőmérséklet tíz fok alá csökkent, és a vörös hajú nő egy benzinkút mellett dideregve talált rá. A lány azt hitte, szexet akar, de nem így volt; megetette pizzával, és engedte, hogy nála töltse az éjszakát. A lány még kora hajnalban kiszökött a lakásból. Ez volt a legkedvesebb dolog, amit egy idegen valaha tett vele, amíg nem találkozott a tiszteletessel.

– Mit keresel te itt? – kérdezte a nő lágy hangon. – Mit követtél el?

Hogyan magyarázhatta volna el neki, hogy semmit? Hogy azért zárták be, mert végre rájött Isten valóságosságára?

– Elvesztettem – motyogta. – Elvesztettem a Jelenlétet.

A nő a kifejezés hallatán megdermedt, mintha felismerte volna. Talán ő is az egyházhoz tartozott? A lány elmesélte neki a történetét, és a nő mintha megértette volna. De aztán olyan kérdéseket tett fel, amelyek arra utaltak, hogy valójában nem ért semmit.

– Ez a tiszteletes... megmondta neked a drog nevét? Honnan szerezte? Mióta tart az elvonás?

A fekete alagút ismét megnyílt, és a lány nem volt hajlandó többet mondani. A vörös hajú nő egy idő után távozott, az

ápolónók pedig pirulákat hoztak; azt mondták, segítenek a depresszióján és a szorongásán. Aztán egy pszichológus elvitte őt a szobájába – „csak beszélgetni”.

Csakhogy neki nem volt szüksége antidepresszánsokra vagy megnyugtató beszélgetésekre. Végre megértette, miért hagyta el őt Isten. Hogy mit próbált megértetni vele.

Isten szeretetével eltelve nem tudta volna megtenni azt, amit meg kellett tennie. Az Úrnak vissza *kellott* lépnie, hogy legyen ereje megcselekedni, amit már hónapokkal korábban kellett volna. Hogy meghozhassa a szükséges áldozatot.

Amikor legközelebb találkozott a pszichológussal, ellopott egy cserépbögrét az asztaláról. A férfi nem vette észre, mivel a lány nagy gyakorlatot szerzett a tárgyak elemelésben. Egy órával később, mielőtt elszállt volna a bátorsága, kiment a mosdóba, és a rozsdamentes acél mosdókagyló szélén darabokra törte a bögrét. Kiválasztotta a legnagyobb szilánkot, és felhasította vele bal keze verőerét.

Tudta, Isten segít azoknak, akik magukon segítenek.

– G. I. E. D.

ELSŐ FEJEZET

– Tehát itt akar hagyni minket, Lyda? – kérdezte Todd konzultáns.

– Nyolc hónap eltelt – mutattam rá. – Azt hiszem, épp ideje, nem gondolja?

Dr. Glória a fejét csóválva írt valamit a jegyzetömbjébe.

Todd, dr. Glória és én Todd gardrós szekrény méretű irodájában ültünk, a NAT osztályon. Három szék, egy farostlemez dohányzóasztal, ablak egy sem. Todd hátradőlt a székében, és az okostollát kapcsolgatta: *klíkk*, a képernyő legyezőszerűen szétnyílt; *klakk*, újra összecsukódott. A kijelzőn az adatállomány túl gyorsan jelent meg és tűnt el ahhoz, hogy el lehessen olvasni, de sejtettem, melyik dokumentum lehet az.

Todd szeretett a nép gyermekének szerepében tetszelegni. Fehér ember, akinek kedvenc viselete a munkát soha nem látott munkásing és a sárral soha nem találkozó munkásbakancs. A jobbán ülő dr. Glória éles kontrasztban állt vele. Ő az orvosok hagyományos egyenruhájában hitt: fehér köpeny, fekete, szűk szoknya, és még éppen csak nem kényelmetlenül magas sarkú cipő. Hagyományos jegyzetömbje és könyvtáros szemüvege is leltári jelzéssel volt ellátva. Nem akartam, hogy ő is itt legyen a találkozón, de sem Toddnak, sem nekem nem állt hatalmunkban távol tartani.

– Lyda – kérdezte Todd mindent tudó hangsúllyal –, a távozási szándékának van bármiféle köze Francine halálához?

Francine az a lány volt, aki megölte magát Todd bögréjével. Bemutattam neki „nem-igazán-tudom-miről-beszélsz” homlok-ráncolásomat.

– Az áthelyezési kérelmet két héttel ezelőtt adta be, egy nappal a lány öngyilkossága után – folytatta Todd. – Mintha felzaklatta volna a halála.

– Alig ismertem.

– Mégis összetörte a *bútort!*

– Csak egy műanyag széket, és eleve repedt volt.

– Ne köntörfalazz! – szólt közbe dr. Glória. – Őt a düh kifejeződése aggasztja.

– Tényleg dühös voltam az orvosaira – bólintottam. – Mondtam, hogy adjanak neki antidepresszánsokat...

– Amit meg is tettek – szakított félbe Todd.

– De istenverte későn! Jézusom, nyilvánvalóak voltak a tünetei, nem hiszem el, hogy senki nem tett lépéseket! A szülei szétrúghatnák az egész kórház seggét!

– Nem sikerült megtalálnunk őket.

– Tökéletes. És a hajléktalan árvák sem perelhetnek.

Dr. Glória letette a jegyzettömbjét.

– Nem segít, ha minden itt dolgozót sértegetsz.

– Sajnálom, én csak... olyan fiatal volt!

– Tudom. – Todd konzultáns hangja most nagyon fáradtnak tűnt. – Próbáltam beszélni vele.

Lehet, hogy Todd egy idióta volt, de törődött a betegeivel, és mint az osztály egyetlen teljes munkaidős konzultánsa, gyakorlatilag egyedül dolgozott. A neuroatipikus osztály a kognitív tudományok megszállottjainak laboratóriuma volt, az orvosok itt

nem sokat törődtek a terápiával, és nem beszélgettek a Toddhoz hasonló terapeutákkal.

Ezért ahogy Todd egyre jobban elszigetelődött, akaratlanul is mindinkább közel került azokhoz az emberekhez, akikkel a legtöbb időt töltötte. Nem ismerte fel, de a betegek lettek a bajtársai, a katonái. Tudtam, hogy a végzettségem félelmet keltett benne. Gyanította, hogy a rezümém miatt sokkal inkább a neuropszichológusokhoz tartozom, ami igaz is volt. Ugyanakkor bámulatos szakmai előéletem miatt titokban vágyott is az elismerésemre. Néha felhasználtam a hatalmam, hogy rávegyem a labort, a megfelelő dolgot tegyék a betegek érdekében, de nem állt távol tőlem, hogy hasonló módszerhez nyúljak most is, amikor ki akartam kerülni innen.

Todd mindent megtett, hogy visszakapcsoljon konzultáns üzemmódba.

- Francine tünetei felkavarták?
- Hogy érti?
- Annyira hasonlítottak az önéihez. A hallucinációk vallási természete...
- Rengeteg skizofrénnak vannak vallási hallucinációi.
- Ő nem volt skizofrén, legalábbis nem természetes módon. Szerintünk dizájnertdrogot kapott.
- Melyiket?
- Arra még nem jöttünk rá, de feltűnt, hogy fizikai jelenlétként beszélt Istenről. Ön is ugyanígy beszélt az angyaláról.

Dr. Glória engem nézett szemüvege kerete fölött. Ez volt a kedvenc témája. Erőt vettem magamon, hogy ne őt bámuljam.

- Hónapok óta tünetmentes vagyok – mondtam Todd-nak. – Nincsenek angyalok, sem hangok a fejemben. Őszintén

szólva nem hittem, hogy az antipszichotikus szereit használni fognak. A hallucinációim olyan hosszúak, olyan makacsok voltak, hogy... – Megvontam a vállam. – De igaza volt, én pedig erős voltam. Nem vagyok rá büszke, hogy ezt el kell ismernem.

– Úgy gondoltam, maga megér egy próbát – felelte. – Amikor megjelent itt, elég rossz állapotban volt, és most nem csak a sérüléseiről beszélek.

– Így van – értettem egyet vele. – Minden bajom volt, teljesen szétcsúsztam. – Azután utaltak be a NAT-ra, hogy áthajtottam egy vegyesbolton. Délután háromkor, száz kilométeres óránkénti sebességgel lekanyarodtam az útról, és áttörtem a falat. Az első lökhárító eltörte egy nő lábát, egy férfi pedig odébb repült, de senki sem halt meg. A tulajdonos azt nyilatkozta, „valaki odafent vigyázott rájuk”.

Mindig Isten kapja legkönnyebben a pozitív teljesítményértékeléseket.

– Úgy érzem, végre sikerült fogószót találnom a problémáimmon. – Felnéztem, megpróbáltam minél több őszinteséget belezsúfolni ebbe az egy mondatba. Úgy tűnt, Todd bevette.

– Szokott gondolni a feleségére? – kérdezte hirtelen.

Finom kérdés, akár egy feszítővas. Todd konzultáns megpróbált felnyitni.

– Észrevette, hogy megérinted a gyűrűd – árulta el dr. G.

Lenéztem. A jegygyűrű a külső felén hatoldalúra csiszolt réz ékszer volt. Egy barátunk készített nekünk két egyformát.

Kezem a szék karfájára helyeztem.

– Mindennap gondolok rá – feleltem. – De nem rögeszmésen. Ő a feleségem. Hiányzik.

Talán különösnek tartotta, hogy ez a véleményem egy nőről, aki megpróbált megölni, de csak annyit mondott:

– Érdekes, hogy jelen időt használ.

– Majdnem tíz éve halott – tette hozzá dr. Glória.

– Nem hiszem, hogy a szerelemnek vagy a gyásznak van időkorlátja – mormoltam. Ez a parafrázisa volt annak, amit Todd konzultáns mondott nekem nagy nyomatékkal az osztályon töltött első hónapomban. Tartott a detoxikálás folyamata, sebezhető voltam és nyitott, úgy szívtam magamba Todd elcsépelte közhelyeit, mintha azok volnának a legfőbb igazságok. Ha nincs heroin, foggyasz metadont.

– És a gyermekére? – tette fel a következő kérdést.

Hátradóltam, a szívem hevesebben kezdett verni.

– Van egy ellenőrző listája, amin végig kell mennie?

– Megint dühösnek tűnsz – jegyezte meg dr. Glória.

Todd tovább ütötte a vasat.

– A terápia során csak egy alkalommal említette, de az aktája szerint...

Ha felkattintja azt az átkozott tollat, nekiugrok az asztalon át.

– Nincs gyerekem.

Dr. Glória a szemüvege fölött rám nézett, ez lehetett a szemforgatás hivatásos orvosi változata.

– Többé már nincs – tettem hozzá.

Todd elégedetlensége jeléül az ajkába harapott.

– Sajnálom, Lyda, ezt most nem írhatom alá. Az a benyomásom, maga próbál kijutni innen, ezért jó válaszokat ad, de még mindig nem említett bizonyos kulcsfontosságú elemeket a...

– Elfogadom a chipet.

Meglepetten kapta fel a fejét.

– Az ítéletem feltételei biztosítják számomra ezt a lehetőséget – folytattam. – Csak annyit kell tennie, hogy aláírja. Tudja, hogy példás páciens vagyok.

– De hiszen már alig van itt hátra ideje! Két hónap és kijut. Ha elfogadja a chipet, az egy év nyomkövetést jelent. Még a tartományt sem hagyhatja el engedély nélkül.

– Felfogtam.

Nagyon hosszan nézett rám.

– Ugye tudja, hogy nem lehet őket átverni? Ezek nem olyanok, mint a régi chippek. A véralkoholszintje értékét tíz másodpercenként megkapjuk. Ami erősebb egy aszpirinnél, az vörös jelzést küld. Az előirtakon kívüli korlátozott anyagok fogyasztásáról a rendőrség azonnal jelentést kap.

– Vagyis bármilyen drogról, amit beveszek, vagy bevetetnek velem – bólintottam. – Értem.

– Helyes. Mert a legutóbbi alkalommal, amikor felvettem a chip ötletét, közölte velem, hogy dugjam fel a seggembe.

– Hát... *tényleg* nagyon kicsi.

Elnyomott egy mosolyt. Todd szerette, ha poénkodnak vele, ettől a csapat részének érezte magát. És mint az emelet legkevésbé buggyant lakója (ha mondhatom ezt magamról), én voltam az az ember, akivel a legkönnyebben el tudott beszélgetni. A kérdés csak az, elég bizonytalannak érzi-e magát ahhoz, hogy itt tartson, csak azért, hogy ne kelljen „szakítanunk”?

Ideje volt lezárni az alkudozást. Félszegséget színelve lehajtottam a fejem.

– Tudom, hogy ez a szabályok szerint nem lehetséges a távozásom után, de...

DARYL GREGORY

– Ebben a szobában nyugodtan kimondhat bármit – biztatott Todd.

Felemeltem a fejem.

– Szeretném tartani önnel a kapcsolatot, ha ez nem probléma.

– Biztos vagyok benne, hogy megoldható – felelte –, amennyiben ezt aláírom. – De persze addigra már döntött.

A NAT osztály kicsi volt, huszonöt-negyven betegről gondoskodott, évszaktól függően. A hír telepatikus sebességgel terjedt az emeleten. Két bentlakó *valóban* telepatának hitte magát, szóval ki tudhatta...

Már csomagoltam, amikor Ollie megjelent az ajtóban. Százötvenöt centi, arcba hulló hajtincsek, csendes, akár a csukott ajtó, és – akárcsak mindenki más az osztályon – agyilag totál defektes.

Benézett a szobába, és rám szegezte a tekintetét. Próbálta megoldani a rejtvényt. Azok az alakok valószínűleg az egyik dologhoz tartoztak, azok a függőleges alakok valami máshoz. Amint a válogatás megtörtént, jött a felcímkzés: ágy, fal, sporttáska, emberi lény.

– Üdv, Ollie – mondtam, hogy segítsek neki.

Arca megváltozott – a felismerés apró jele, ahogy a „Lyda” címkét hozzárendelte a vörös tincsek és fekete ruhák halmazához –, aztán újra merevvé vált. Dühös volt. Elkövettem a hibát, hogy nem beszéltem neki a távozásomról. Nem olyan nagy hiba, mint vele aludni, de azért ez is elég.

– Megnézhetem? – szólalt meg végül.

– Persze.

Ollie a változásra koncentrált a képen: a látómezejében felé lendülő dolog logikus módon csak a karom lehetett. Onnan

megtalálta a csuklóm, és végigfuttatta ujját az alkaromon. A kikapintható információ sokkal jobban beágyazódott, mint a vizuális. Visszahajtotta az apró, rózsaszín dudorra rakott ragtapaszt. Ugyanolyan fesztelenül bánt az én testemmel, mint a sajátjával.

– Olyan kicsi – mondta.

– Az új hordozható lelkiismeretem. Mintha szükségem lenne még egyre.

Ujjai elidőztek a bőrömön, aztán eltávolodtak.

– Megkeresed a halott lány terjesztőjét.

Meg sem próbáltam tagadni. Ollie még begyógyszerezve is a legokosabb nő volt, akivel valaha találkoztam, természetesen Mikala után.

Lehunyta a szemét, hogy kizárja a vizuális tényezőket. Úgy nézett ki, mint egy kislány. Egyszer azt mondta nekem, filippínó anyja mindössze száznegyvenöt centi magas volt, fehér, minnesotai apja több mint száznyolcvan, és még mindig várta, hogy a norvég gének megmutassák magukat.

– Nem tudhatod, hogy ugyanaz a drog volt, ami téged is kiütött – mondta csukott szemmel. – Több ezer házilag kotyvasztott szer kering odakint. Valaki kikeverhetett egyet ugyanazokkal a tünetekkel.

A „csináld magad” okosdrog-forradalom nagyszerű vívmányai. Egy drognyomtató és internetkapcsolat birtokában bármelyik gimnazista letölthet recepteket, és kis mennyiségben gyárthat magának drogot. A kreatívabbak szerettek belepiszkálni a receptekbe, és a barátaikon kipróbálni őket. Az emberek állandóan papírt ettek anélkül, hogy tudták volna, mit rágnak. A NAT osztály lakóinak fele nem függő volt, hanem bétatesztelő.

– Igazad van – feleltem színtelen hangon. – Valószínűleg nem ugyanaz a drog.

Kinyitotta a szemét. Most egyenesen átnézett rajtam.

– Segíthetek – közölte.

Meggyőződés volt a hangjában. Ollie régen az Egyesült Államok kormányának dolgozott, és az Egyesült Államok kormánya is megtett neki bizonyos dolgokat.

– Nem hiszem, hogy csak úgy kísérelhetsz innen – mutattam rá. Ollie nem az önkéntes páciensek közé tartozott. Hozzám hasonlóan őt is bűncselekményért ítélték el, aztán ideküldték, mert a dokik érdekes esetnek tartották. – Inkább maradj, és gyógyulj meg.

Gyógyulni. Ez volt a NAT vicce.

– Kijuthatok két... – kezdte.

– Nővér! – vágtam közbe figyelmeztetően. Mi, bentlakók gyakran tettük ezt az osztályon, mint amikor a gyerekek az utcán autóst játszanak.

– ...másodpercen belül – fejezte be Ollie.

Dr. Glória és az egyik nappalos nővér közeledett a szoba felé.

– Készen áll? – kérdezte a nővér.

Dr. G. Ollie-ra nézett, aztán vissza rám; arcán mindentudó mosoly játszott.

– Ha befejeztétek – mondta.

Felkaptam a táskám.

– Mennem kell – suttogtam Ollie-nak. Kifelé megérintettem a vállát. Én vagyok, mondta neki az érintésem. Én vagyok, és most eltávolodom tőled.

- Szerelmes beléd – mondta dr. G.
- Csak kórházi rajongás – feleltem.

A kórház előtti gyalogjárón álltunk, a napfényt szivárogtató szürke ég alatt vártuk a fuvaromat. A járdát mocskos, fekete jégoldószemcsékkel teleszórt hótorlasz szegélyezte. A hátunk mögött dolgozók és látogatók járkáltak ki-be a forgóajtón, akár a membránon átszűrődő ionok. Összezártam a műanyag tasakot, amiben a receptemet tartottam, és mindkét kezem vékony dzsekim zsebébe süllyesztettem. Kora ősszel vonultam be, és a ruháim nem vastagodtak meg a raktárban. Ennek ellenére nem szándékoztam visszamenni abba az épületbe, még melegedni sem. Szabad nő voltam, az egyedüli köteléket a vénámhoz kapcsolt műanyag érzékelő jelentette, amely a véráramomat ízlelgetve az éterbe sugározta az eredményt.

Dr. G. kijött velem.

– Jobb lenne, ha vele maradnál, és idebent töltenéd ki az időd – javasolta. – Kisebb a kísértés. Tisztának kell maradnod, Lyda.

– Edo ÚME 110-et készít.

– Nem tudhatod biztosan.

– Francine csak a „Jelenlétről” tudott beszélni. Ez nem valami rohadt véletlen egybeesés! Edo megszegte az ígéretét.

– Sosem tett ilyen ígéretet.

– Ez igaz. Én tettem ígéretet *neki!*

– Látnod kéne magad – mondta dr. G. – Dühös vagy. Belegondoltál, hogy talán túlreagálsz a lány halálát? Van egy vakfoltod, ha elveszett kislányokról van szó.

– Baszd meg!

– Lyda...

– Én vagyok a felelős a drogért, amelyik megölte.

– Még ha az anyag a 110-es volt is, amit kételek, az még nem jelenti, hogy Edo Vik tette.

– Akkor azt hiszem, meg kell találnom, ki volt az.

Autó kanyarodott a járda mellé, egy rozoga Nissan hibrid. Az üzemanyagköltsége nagyon magas lehetett. A sofőr kiugrott, és széttárt karral sietett felém.

– Lyda!

Bobby huszonhárom éves, majdnemjóképű fehér srác volt erős szálú, fekete hajjal és mandulavágású szemmel – lehetett egy kis ázsiai származás is a keverékben. Egykori betegtárs az osztályon, és súlyosan elmebeteg, de rendes kölyök. Ami még ennél is fontosabb, Torontóban élt, és volt autója.

Hagytam, hogy megöleljen. Ezt az árat ki kellett fizetnem a fuvarért.

– De jól nézel ki! – lelkendezett. A nyakába akasztott bőrszíjon apró műanyag kincsesláda lógott, egy akváriumi dísz „*valódi, működő zsanérral*”. Nélküle sehová sem ment.

– Hová lesz a fuvar? – kérdezte.

– Vigyél a terjesztőmhöz.

Meglepetten pislogott.

– Uhh... biztos vagy benne?

– Nyugi, csak beszélni akarok veled.

– Most jöttél ki az osztályról, nem akarsz inkább hazamenni?

– Nincs otthonom. Az a lakás már a múlté.

– Akkor esetleg egy hotel?

– Kezdek fájni, Bobby.

Kinyitotta az első utasülés ajtaját, majd átsietett a túloldalra.

– Ha nem hallgatsz rám, nem tudlak megvédeni – szólt utánam dr. Glória.

– Akkor maradj itt.

– Ilyen könnyen nem szöksz meg. – Dr. Glória szárnyai hangos csattanással bomlottak ki a háta mögül, és a világ elveszett a vakító mennyei ragyogásban. Hunyorogva kaptam félre a fejem. – Íme, veled vagyok mindig!

Kinyitottam a szemem. Lüktetve pulzált, akár egy migrénes aura, a szent ragyogás megawattjait bocsátotta ki magából. Aztán a szárnyak meglendültek, és felröppent a levegőbe.